

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
Ἑσπεριοῦ	Δρ. 50
Ἑξωτεριοῦ	Φρ. 50
Ἀμερικήs	Δολ. 3
Αἰγύπτου	Γ. Δ. 30
Τουρκίας	Α.Τ. 3
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	
Δραχ. 2	
Γραφεῖα	
ΟΔΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩ- ΤΙΚΟΥ ΣΥ ΛΕ- ΣΜΟΥ 14 (Δεξά- μενῇ).	

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927

· Ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν σκηνοθεσίαν πο-
φαντάζεται, ὁ σκηνοθέτης καὶ ὁ σκηνογράφος
εἰς τὴν σκηνοθεσίαν ποῦ πραγματοποιοῦν, οἱ ἡ-
θοποιοὶ μὲ τὴν ὑπόκρισιν τῶν δικαίως καὶ κατὰ

ανάγκη φιλοδοξούν να φθάσουν εις τὸν ἀνώτερον, τὸν καταπληκτικώτερον βαθμὸν ἀπομνήσεως τῆς φύσεως, τὴν ὁποίαν ἔχουν ὡς ὑπόδειγμα.

«Οἱ περὶ αὐτοῦ εἶνε σύμφωνοι.

«Ἄλλ' ἐρωτᾷται:

— Ὑπάρχει εἰς τὴν ἐν λόγῳ προσπάθειαν τῶν ὄρων, τὸ ὅστις δὲν πρέπει νὰ υπερβαίνει ἢ τέχνη;

Θὰ εἰρευνηθῇ ὁδὸν εἰς τὰ ἐπόμενα μέχρι ποῦ σιμῶσι οἱ σκηνοθέται καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ἡμποροῦν νὰ ὑψώσουν τὴν τελειότητα τῆς ἀπομνήσεως, καὶ ἐὰν εἰς τὰς σχετικὰς προσπάθειαις τῶν πρὸς τὴν ἀκολουθοῦσαν μίαν γενικὴν μέθοδον καὶ ἓνα σύνολον κανόνων ἀρκετὰ καθωρισμένων.

Ἀλλὰ πρὸ τῆς λύσεως αὐτοῦ τοῦ προβλήματος ἀνάγκη νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἐννοίαν καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως **π α ρ α σ τ α σ ι ς**.

Ὅλα τὰ διάφορα γεγονότα, τῶν ὁποίων εἰμεθα καθ' ἑκάστην μάρτυρες αὐτόπται, **π α ρ ι σ τ α ντ α ι** ἐνώπιόν μας ὅταν δὲ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐπανερχεται εἰς τὴν μνήμην, τὰ γεγονότα τότε **ἀ ν α π α ρ ι στ α ντ α ι**.

«Ὅθεν μεταξὺ **π α ρ α σ τ α σ ε ω ς** καὶ **ἀ ν α π α ρ α σ τ α σ ε ω ς** ἐνός γεγονότος ὑπάρχει μία διαφορὰ, συνιστάμενη εἰς τὸ ὅτι ἓνας ἀριθμὸς λεπτομερειῶν μεταβλητῶς, λεπτομερειῶν διαφόρου σπουδαιότητος, λεπτομερειῶν αἱ ὅσαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον παρατηροῦνται κατὰ τὴν **π α ρ α σ τ α σ ι ν** τοῦ γεγονότος, δὲν ἀνευρίσκονται κατὰ τὴν **ἀ ν α π α ρ α σ τ α σ ι ν**.

Ἐπὶ πλέον, ἐὰν ἔνα καὶ τὸ αὐτὸ γεγονός μας παρουσιάζεται ἐπανελημμένως, ἐκάστοτε δὲ ἐμφανίζει κάποια ποικίλιαν ὡς πρὸς τὴν διάταξιν ἢ τὴν ἐντασιν τῶν φαινομένων, εἶνε φανερόν ὅτι αἱ διαδοχικαὶ ἀναπαραστάσεις αὐτῶν τῶν γεγονότων—τὰ ὅποια, ὡς ἐλέχθη, ἐπαναλαμβάνονται—θὰ ποικίλλουν εἰς τὰ ἰδιαίτερα γνωρίσματά των, ἀλλὰ θὰ ὁμοιάζουν εἰς τὰ γενικά.

Κατὰ συνέπειαν, ἡ σύνθεσις αὐτῶν τῶν διαφόρων φύσεως ἀναπαραστάσεων θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ πνεῦμα μας μίαν νέαν ἀναπαράστασιν, ἡ ὁποία συναρροίει καὶ καθορίζει τὰ κοινὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ὅλων τῶν προγενεστέρων ἀναπαραστάσεων, ἀφίνει δὲ εἰς τὴν ἀριστίαν ἐν ἀκαθόριστον κυμαινόμενον ὄρισμα ἰδιαίτερων χαρακτηριστικῶν.

Αὕτη ἡ νέα ἀναπαράστασις δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἰδέα μίας διατάξεως γεγονότων τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν.

Ἀς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ θανάτου, ποῦ εἶνε φυσικὸν φαινόμενον, πολλὰς ἐπὶ σκηνῇ παρουσιαζόμενον.

Ὅλγοι δὲν θὰ ἔτυχε νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸν θάνατον ἐνός οἰκονομικοῦ ὄντος. Ὁ ἓνας θὰ εἶδεν ἀποθνήσκοντα ἓνα γέροντα, ὁ ἄλλος μίαν γυναῖκα ἢ ἓνα παιδί. Ὁ τᾶδε εἶδε στρατιώτας φονευομένους εἰς τὴν μάχην, ὁ δὲ ἄλλος παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀγωνίαν ἀσθενοῦς εἰς νοσοκομεῖον. Οἱ μὲν παρητήρησαν τὸν βραδὺν ἢ βίαιον θάνατον ζῶντων, ἄλλοι τοὺς τὸν ἐπρόξενον διὰ τὸν αἵ β λόγον.

«Ὅλοι τέλος εἶδαν τὴν αὐτὰ γενικὰ φαινόμενα, παραγόμενα ὑπὸ συνθήκας ἐντελῶς διαφόρους.

Ἐὰν εἰς αὐτὸν τὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον μέγα ποσὸν προσωπικῆς πείρας προστεθῇ ἡ τῶσον συχνὰ γινόμενη περιγραφή αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, θὰ ἐννοήσωμεν πῶς ἐσχηματίσθη εἰς τὸ πνεῦμα ἐκάστου ἐξ ἡμῶν μία ἰδέα τοῦ θανάτου, ἰδέα ἀποτελούμενη ἀπὸ χαρακτηριστικὰ κοινὰ εἰς ὅλους τὰς παραστάσεις αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, ἰδέα πού διὰ τὸν καθένα μας εἶνε ἡ αὐτὴ ὡς πρὸς τὰ γενικά χαρακτηριστικά της, καὶ διαφέρει ὡς πρὸς τὸν ἀριμὸν ἰδιαίτερων χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων δευτερευούσης σημασίας.

Ἄρα μόνον αὕτη ἡ ἰδέα ἢ εἰκὼν ἢ καλλιτεχνικὸς παρουσιασμός.

Ἀς μεταφερθῶμεν τώρα εἰς αἰθούσαν θεάτρου. Ὁ ἡθοποιὸς πρόκειται νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ θέαμα τοῦ θανάτου, καὶ ἂς ἐξετάσωμεν καλὰ τὰς συνθήκας τοῦ «πὸ λύσιν προβλήματος».

Ὁ ἡθοποιὸς ὀφείλει νὰ δώσῃ τὴν εἰκονικότητα τοῦ θανάτου, ἢ δὲ τέχνην τοῦ συνιστάται εἰς τὸ νὰ φάσῃ εἰς καταπληκτικὸν βαθμὸν ὁμοιότητα πρὸς τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα

— Τί νὰ μᾶς ἀναπαραστήσῃ; Τὸν θάνατον συγγενοῦς του, ὅπου παρευρεθῇ, ἢ τὴν ἀγνὴν ἀν ἐτοιμοθανάτου, τὴν ὁποίαν ἐσπούδασεν εἰς νοσοκομεῖον;

(Αἰσθητικὰ ἐρανίσματα Π. Καλ.)

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ Α' ΚΑΙ Β' ΤΑΞΕΩΣ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Σχολῆς ἀπὸ τῆς 1ης τοῦ μηνὸς ὄρχονται αἱ ἐξετάσεις τῶν θεωρητικῶν μαθημάτων τῶν δύο πρώτων τάξεων.

Αἱ ἀπὸ σκηνῆς ἐξετάσεις τῶν αὐτῶν τάξεων εἰς τὰ πραγματικά—διδασκαλία ἔργων—ὁρίσθησαν διὰ τὴν 9ην καὶ 10ην τοῦ μηνὸς θὰ γίνωνται δὲ εἰς τὸ Ἑθνικὸν Θέατρον με ἀπογευματινὰς παραστάσεις καὶ διὰ προσκλήσεων.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

ΕΡΡΙΚΟΣ ΪΨΕΝ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ·ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ·Ο ΪΨΕΝΙΣΜΟΣ
Ο ΪΨΕΝ ΚΑΙ Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ.

«Η ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ»

(6 πράξεις)

Ἡ Ἑλλίνα, κόρη ἐνός ἐπιθεωρητοῦ τῶν φάων, ὁθεωρεῖτο - 15 ὧΤΑ3 PM7 M7 M7 χμ611 ρων, ἀγαπάει τὴ θάλασσαν μ' ἔρωτα μυστικὸ καὶ

ἀρρωστο. «Ὅταν ἦταν μικρὸ κορίτσι ἔτυχε νὰ μιλήσῃ μ' ἓνα πλοῦτο ποῦ ἀγαποῦσε τὴ θάλασσαν, τίς τρικυμίες, τίς μαῦρες νύχτες, τίς φάλασσας καὶ τίς φάλασσες. Ἀπὸ τότε ἡ Ἑλλίνα μποῦ ἄσκησε μὲ τὴν ἐπιδορσὶ αὐτοῦ τοῦ ἄλλο-

κοῦ καὶ ἀγνωστοῦ θαλασσινοῦ, ποῦ δολοφόνησε τὸν καπετάνιο του καὶ χάθηκε.

Μὰ πρὶν φύγῃ ἀλλάξε με τὴν Ἑλλίνα δαχτυλίδια, τὰ ὅποια ἔφερε στὴ θάλασσαν.

— «Τώρα εἰμαστε παντρεμένοι καὶ οἱ δύο μετὰ τὴ θάλασσαν», τὴς εἶπε.

Ἡ Ἑλλίνα δέχθηκε αὐτὴ τὴ μυστικὴ τελετὴ ἀσυνείδητα, ἐκείνη τῆς ὑποβολῆς τοῦ ναυτικοῦ, ποῦ ἀργότερα τῆς ἔγραψε νὰ τὸν περιμένῃ καὶ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ νὰ τὸν συναντήσῃ. Αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε πῶς ὅλα τελείωσαν μεταξὺ τους, καὶ σὲ λίγο καιρὸ παντρεύθηκε μετὰ τὸν δόκτορα Βάγκελ, χηρὸ μὲ δύο κορίτσια. Κατοικοῦν κοντὰ στὴ θάλασσαν ποῦ δὲν ἔπαυσε ἡ Ἑλλίνα νὰ λατρεῖ. Ὁμοιοίαν σὺν ἄνδρα τῆς πῶς φοβάται μήπως παρουσιασθῇ μὴ μὲρα ὁ ἀρρωστικὸς τῆς.

Πράγματι τὸν βλέπομε νὰ ἐμφανίζεται στὴν τρίτη πράξι μετὰ τὴν ἑλπίδα καὶ γένεια κόκκινα καὶ μετὰ σὰκ κο στὴν πλάτη. Χωρὶς πολλὰ λόγια ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλλίνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Τὸ κάκον ἐκείνη τοῦ φωνάζει: «Φύγετε... Δὲν σὰς γνωρίζω πειά... Εἰμαι παντρεμένη...» Ὁ ἄλλοκοτος ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ:

— «Ὑποσχέθηκα νὰρθῶ νὰ σὲ ὄρω. Ἦρθα, Πῆμα».

Ἐρχεται ὁ σύζυγος τῆς Ἑλλίνας.

Ὁ Ἑλλίνα. — Εἰμαστε ἀρραβωνιασμένοι. Ἡ Ἑλλίνα ἦτανε δική μου πρὶν τὴν πάρε ἄλλος κανένας. Ἐξέει χρέος νὰ μ' ἀκολουθήσῃ.

Βάγ κ ε λ. — Ἐξάστε τρελλός... Θέλετε ν' ἀπαγάγετε τὴν γυναῖκά μου μετὰ τὴν βία χωρὶς νὰ θέλῃ;

Ὁ Ἑλλίνα. — Μὲ τὴν βία; «Ὀχι. Γιὰ ποῦ λόγῳ μετὰ τῆς βίας. Ἡ Ἑλλίνα θὰ μ' ἀκολουθήσῃ μετὰ τὴν θέλησιν της (στὴν Ἑλλίνα). Νὰ σκεφθῇς: ὡς αὐτοῦ, θὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτὸν τὸν ὄρατο. Ἀνὰ τὸν ὁ δὲν μ' ἀκολουθήσῃ, νὰ ξέρεις πῶς ὅλα τελείωσαν ὅσοι καὶ καὶ ἀνεπαρόντως».

Ὁ Βάγκελ θέλει νὰ καταγγεῖλ τὸν Ἑλλίνα, ἀλλὰ ἡ Ἑλλίνα τοῦ λέει: «—Ὀχι, ὄχι... Ἀνὰ μίλησες ὅτι ἀφίσω. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀνέκει στὴ θάλασσαν. Δὲν πρέπει νὰ τὸν φυλάκισῃς. Ζωὴ του εἶνε ἡ θάλασσα. Βάγκελ, σὺ εἶσαι μὲ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Εἶνε σὰν τὴν θάλασσαν... μετὰ τὴν βία».

Στὴν τετάρτη πράξι γίνονται μὲ εἰλικρινῆς ἐξηγήσεις μεταξὺ Βάγκελ καὶ τῆς γυναίκας του. Ἡ Ἑλλίνα βρίσκεται πῶς κατὰ βάθος ὁ γάμος των εἶνε ἓνα φέμμα μὴ ἀγοραπωλησία. «—Ἦσαν χήρος. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴ μοναξιά. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μίαν δεύτερη μητέρα γιὰ τὰ παιδιά σου καὶ μὲ ἑπηρεῖ, χωρὶς νὰ ξέρῃς ἂν ἦσαν σὲ θέσι νὰ κλέψω αὐτὸ ποῦ ἤθελες. Ἐγώ, χωρὶς καμμιὰ θέλησιν, δέχτηκα. Ἐκκαμὰ ἄσκημα. Ἐπρεπε νὰ κρατήσω τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ τὴν θέλησιν μου. Τώρα νοιώθω πῶς ἡ συγγενική μετὰ ζωὴ εἶν' ἓνα φέμμα καὶ πῶς μὴ θεληματικὴ ὑπόσχεσις εἶνε δεσμός πειὰ δυνατός ἀπὸ ἓνα γάμο... Γι' αὐτὸ σοῦ ἔρω τὴν ἀδείαν νὰ σ' ἀφίσω... Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀγαπήσω ὅπως τὸ ἤθελα, καὶ ὅπως τὸ θέλεις. Ἀφίσω με λοιπὸν νὰ φύγω».

Δὲν πρόκειται γιὰ διαζύγιον. Ἡ Ἑλλίνα δὲν δίνει τὴν παραχωρητικὴν σημασίαν στὴ διαζύγιον. Ἐπιθυμεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο θεληματικὰ καὶ ἐγνοουμένητα. Θέλει νὰ ἀδιαλύσῃ τὴν ἀγοραπωλησίαν.

Βάγ κ ε λ. — Αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς εἶνε φοβερό. Ἀφίσω με νὰ σκεφθῶ, Σκέψου καὶ σὺ.

Ἑλλίνα. — Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἦμαί ἐλευθερὴ καὶ σήμερον μάλιστα. Θέλω νὰ τὸν ἐξαγαδῶ μ' ὅλην μου τὴν ἐλευθερίαν. Ἐποῖ θὰ μπορέσω νὰ διαλέξω: ἢ νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἢ νὰ τὸν ἀφίσω νὰ φύγῃ μονάχος.

Βάγ κ ε λ. — Μὰ αὐτὸ εἶνε τρελλία. Εὐὸ δὲν τὸν γνωρίζεις.

Ἑλλίνα. — Πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας ἐσένα σ' ἐγνώριζα ἀκόμη λιγώτερον.

Βάγ κ ε λ. — Ἦξερες πάντα τί σ' ἐπερίμενε ὁπωσδήποτε. Μὰ γι' αὐτὸν δὲν ξέρεις τίποτ' ἀπολύτως.

Ἑλλίνα. — Ναι, εἶνε τρομερό... ὅμως γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα νοιώθω νὰ με σπρώχνῃ κάποιον δύναμιν μακριὰ ἀπὸ ἀκαταγώνιστον.

Βάγ κ ε λ. — Ἀς προσπαθήσωμε νὰ ψυχραιμώσωμε. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἀφίσω σήμερον νὰ ἐνεργήσῃς ἐλευθερὴ. Τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ σὲ προστατεύσω.

Ἑλλίνα. — Δὲν μπορεῖς νὰ με προστατεύσῃς ἐναντίον τοῦ ἐαυτοῦ μου. Αὐτὸ ποῦ μ' ἀπειλεῖ εἶνε μέγα μου. Μάλιστα δὲν ξέρω ἂν θέλω ν' ἀγωνισθῶ ἐναντίον του.

Βάγ κ ε λ. — Ἑλλίνα, ἀγαπᾷς τὸν Ἑλλίνα;

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΙΝΕΤΕ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ἀπάντησις εἰς πολλὰς ἐρωτήσεις

Κάποτε ὑπέβαλαν εἰς τὸν διεθνὸς ρήμης κωμικὸν τοῦ κινήματογράφου Τσάρλυ Τσάρλιν—Σαρλώ—τὴν ἐρώτησιν:

— Διὰ τί εἶνε τόσοι σπάνιοι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ κινήματογράφου ἡθοποιοί;

Ὁ ἀπαράμιλλος καλλιτέχνης χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμήν εἶπε:

— Διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ ἡθοποιοὶ ἀγνοοῦν τελείως τὴν μιμητικὴν τέχνην, καὶ ἐπόμενος δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ συνδυάσουν, νὰ συγχρονίσουν, νὰ ἐναρμονίσουν με ἀκρίβειαν ἐπιστημονικὴν τὸ λεκτικὸν καὶ τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου μετὰ τὰς ἀναλόγους κινήσεις καὶ χειρονομίας.»

Μία σύντομος ἐξηγήσις τῆς ἀνωτέρω θαυμασίας ἀπαντήσεως θὰ λύσῃ τὰς ἀπορίας πολλῶν νέων καὶ δεσποινίδων ποῦ ἐξακολουθοῦν νὰ μ' ἐρωτοῦν πῶς μποροῦν νὰ γίνουν ἡθοποιοὶ τοῦ κινήματογράφου.

Ἀλλὰ τί εἶνε **Μιμικὴ**;

Ἡ τέχνη ποῦ διδάσκει πῶς μετὰ τὸ πόσοιπον, τὸν κορμὸν καὶ τὰ ἄκρα ἐξωτερικεύονται ὅλαι αἱ ὁραταὶ κινήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζουν τὰς διαφόρους ψυχικὰς καταστάσεις.

Ἡ Μιμικὴ εἶνε τὸ πνεύματος ἢ ἀφώνος γλῶσσα, μόνον δὲ μετὰ τὴν σπουδὴν τῆς γίνεται κανεὶς κάτοχος ἐπιστημονικῶς τῆς σκηνηκῆς τέχνης, καὶ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀποδώσῃ μέχρις ἀφαντάστῳ λεπτομερεῖαν τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ιδέας τοῦ συγγραφέως. Ὁ σπουδαστὴς τῆς σκηνηκῆς τέχνης θὰ μάθῃ μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Μιμικῆς: ἀνατομὴν τοῦ προσώπου, μιμητικὴν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, τῶν ὀφθαλμῶν, σιαγόνων, φρυδιῶν, χειλέων, στόματος, μύτης, χειρῶν, δακτύλων, βραχιόνων, ὤμων, κορμοῦ, κνημίων, ποδῶν, τὴν χειρονομίαν εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις της, τὰς τεχνικὰς σκηνικὰς βάσεις καὶ κῆρυκα, καὶ τὰς λεγομένας **π λ ἡ ρ ε ι ς ἐ κ φ ρ α σ ι ς**, ὅπου ἀρμονικῶς συνεργάζονται πρόσωπον, κορμὸς καὶ ἄκρα.

Ἀλλὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ὑποκριτικὴν δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἡ Μιμικὴ, ἡ ὁποία, ὡς ἐλέχθη, εἶνε τοῦ πνεύματος ἢ ἀφώνος γλῶσσα. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκδηλώσεις, ἴσης σπουδαιότητος, εἶνε ἡ Τέχνη τοῦ Λόγου, διδασκαλία λεπτομερῶς πῶς ἐκτελεῖται ἐκεῖνον ποῦ διαβάτετε, ἀφ' ἡγεῖσθε, ἀπὸ σκηνῆς ἢ ἀπὸ βήματος ἀναπτύσσεται θέμα, ρόλος, ποίημα, μονόλογος, ἀγέρευσις, ὁμιλία οἰαδήποτε κατὰ τὴν φωνικὴν ἐννοίαν, τὴν ἀκρίβειαν τοῦ τόνου, τὰς καταλλήλους παύσεις, τὰς ποικίλας τῆς φωνῆς καμψαί, καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπαιτεί τὴν φύσιν τῆς ὑποθέσεως, τοῦ προσώπου, τοῦ φύλου, τῆς ἀγωγῆς του, τοῦ χαρακτήρος του, καὶ ἡ διαφορὰς θέσις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται τὸ πρόσωπον κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ θέματος. Μετὰ τὴν σπουδὴν τῆς Τέχνης τοῦ Λόγου διδάσκειται ὁ σπουδαστὴς θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς εἶνε φωνὴ, λέξις, ὁμιλία, ἐκφράσις.

Οἱ ἀνωτέρω δύο κλάδοι: Τέχνη τοῦ Λόγου καὶ Μιμικὴ, οἱ συγκροτοῦντες τὴν ἐπιστημονικὴν ὑποκριτικὴν ἢ ἡθοποιῶν τέχνην ἰνκόγκνιτε μέχρι τινὸς διὰ τὴν πατρίδα μας, διδασκόντες μεθοδικῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σωματείου Ἡθοποιῶν Ἰδρυθεῖσαν καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀναγνωρισθεῖσαν καὶ ἐπιχορηγομένην ἀπὸ τριετίας δὲ λειτουργοῦσαν εὐδοκίμως Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν Θεάτρου, τ' ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ἐκρίθησαν κατὰ τὰς τελευταίας ἐξετάσεις ἀνωτέρω πάσης προσδοκίας.

Ἀλλ' ἐρωτᾷται:

Ἑλλίνα. — Δὲν ξέρω. Ἐκεῖνον ποῦ ξέρω καλὰ εἶνε πῶς αὐτὸς ἀντιπροσωπεύει γιὰ μένα τὸ μυστήριο, καὶ σ' αὐτὸν πρέπει ν' ἀνήκω.

Καὶ ἡ Ἑλλίνα δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιστῇ στὴ μυστηριώδη δύναμιν ποῦ τὴν παρὰσέρει. Μερικὲς στιγμὲς τῆς φαίνεται πῶς εἰσπύει τὴν εἰς τὴν ἀνάγκη της μετὰ τὸν Βάγκελ. Ὅμως ἔχει ἐκμηδενισθῇ ἡ θέλησίς της καὶ ἡ θέλησις τοῦ Βάγκελ δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπιδόρσιον σ' αὐτήν.

Κατεβαίνει νὰ καὶ οἱ δύο στὴ θάλασσαν. Φτάνει τὸ πλοῖο. Ἐμφανίζεται ὁ Ἑλλίνα καὶ ἐξαγχεῖ ἀπὸ τὴν Ἑλλίνα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ Βάγκελ ἀπείλει πῶς θὰ τὸν καταγγεῖλ γιὰ νὰ τὸν συλλάβω. Ὁ Ἑλλίνα τραβᾷ: «Ἐμένα σκότωσε!» φωνάζει ἡ Ἑλλίνα.

Βάγ κ ε λ. — Ἑλλίνα, εἶσαι ἐλευθερὴ νὰ ἀπαλέξῃς τὸ δρόμο σου.

Ἑλλίνα. — Εἶσαι εἰλικρινής; Μὰ δίνεις τὴν ἐλευθερίαν μου μετὰ τὴν καρδιά σου;

Βάγ κ ε λ. — Ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα εἶνε πειὰ δυνατὴ ἀπὸ τὴν θέλησιν μου.

Ἡ Ἑλλίνα συνέχισε, ἔπειτα, Νότωσε πῶς ὁ Βάγκελ τὴν ἀγαποῦσε. Τώρα μεταμορφώθηκε.

«Ἐλευθερὴ; Εἶμαι ἐλευθερὴ καὶ ὑπεύθυνη».

Καὶ ἀφού ἡ Ἑλλίνα εἶνε ἐλευθερὴ καὶ ὑπεύθυνη, ἀρνεῖται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Ἑλλίνα. Μένει μετὰ τὸν Βάγκελ γιὰ νὰ ἐξαγχεῖσιν μὴ νὰ ζωῇ. Ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔσπερε πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ἑλλίνα ἦταν ὁ πόθος γιὰ τὴν ἡθικὴ ἐλευθερίαν.

Καὶ τώρα ποῦ ὁ Βάγκελ τὴν ἀφίνει νὰ ἐνεργήσῃ ἐλευθερὰ, πᾶσι κοντὰ ποῦ ὁλοκληρωτικῶς ἐλευθερὴ, μετὰ τὴν θέλησιν της, μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ καθήκοντός της, πᾶν γυναῖκα ὑπεύθυνη γιὰ τίς πράξεις της.

(Στὸ ἄλλο φύλλο «Ἐντα Γκάμπλερ»)

ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

(Ἀνεγνωρισμένον)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΓΕΝΙΚΗ, ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 9ην Ἰουνίου ὁ γκαλεῖται Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ὥρῃ 10 1/2 π. μ. πρὸς λήψιν ἀποφάσεων περὶ συνεχίσεως ἢ διακοπῆς τοῦ ἐκδιδομένου ἐπαγγελματικοῦ μας ὁργάνου «τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον» θὰ ἐπακολουθήσουν διάφοροι ἀνακοινώσεις.

Ἀναχωρήσαντες τοῦ μέλους τῆς Ἐκτελ. Επιτροπῆς καὶ Δημ. Καρδαμύτης εἰς Αἴγυπτον μετὰ τὸν θάνατον Ριτοῦδου — Σαμαρτζῆ, ἐκλήθη εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ Σωματείου ὁ κ. Πέτρος Νικολάου.

Εἰδοποιούμεν ὅτι ὁ ἰατρός κ. Ἀλ. Καλφούριος (Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ) δέχεται δωρεάν τὰ μέλη τοῦ Σωματείου εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀρ. 4 κλινικὴν του, ἀρχιτελεῖται ἐργατῶν ἐκ Παρισίων.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΑΛΑΠΜΡΑ.—

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΘΙΑΣΩΝ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ. — Ο θίασος τοῦ κ. Μυράτ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Μ. Μυράτ, Αἰμ. Βεάκη, Π. Γαβριηλίδην, Τηλ. Δεσπινώτην, Β. Δογοθετίδην, Γ. Γληνόν, Ν. Βολάντην, Τ. Μυράτ (υἱόν), Ε. Μαμάση, Αλ. Μινωτήν, Κ. Οἰκονομοπούλου, Γ. Γεωργιόπουλον, Γ. Βασιλάκη, Δ. Γκίκα, καὶ Πέτρον Νικολάου καὶ τὰς κ. κ. Χρυσ. Μυράτ, Φωτ. Λούη, Μερ. Ροζάν, Αἰμ. Δογοθετίδου, Καίτην Δεμονίδου, Σμαρ. Βεάκη, Πόπη Χατζηπαναγιώτου.

ΚΥΒΕΛΗΣ. — Ο θίασος Δράμαλιν—Πατρικίου ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Γ. Δράμαλιν, Σπ. Πατρικίου, Μιχ. Ίακωβίδη, Πέτρον Κυριακόν, Στ. Ίακωβίδη, Μήτσον Χαντάν, Ν. Βάκλαν, Κ. Τσαμπόγ, Γ. Τζεβελάκη, Γ. Ἀντωνιάδην καὶ τὰς κ. κ. Σ. Ίακωβίδου, Νόρα Λεὸ, Καίτην Κορινθίαν, Δέλαν Πατρικίου, Ἀννὰν Σταματοπούλου, Ἀννὰν Φούλμαν, Κοκὸ Λαντᾶ, Σοφίαν Βερώνη, Καίτην Βερώνη, Δευκὴν Παπαζαφειροπούλου, Νίαν Παπαζαφειροπούλου, Ἐλένην Σχορδίλη, Εὐάν Μπενάκη, Μόνιαν Μηλιαρέση.

ΚΩΣΤΑΚΗ. — Ο θίασος τοῦ Θεάτρου Κωστή-κῃ ἐλπίς ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἡλ. Βεργιόπουλου τῇ συμπράξει τῆς κ. Αἰνᾶς Δώρου, ἀποτελεῖται δὲ ἀπὸ τῶν κ. κ. Ἡλ. Βεργιόπουλου, Θ. Κερυλάκη, Στ. Λαμπάκη, Κυρ. Μανρεάν, Εὐμ. Παντελιάδην, Δημ. Αὐτοπόπουλον, Δημ. Ρέντζον, Τζοζάν, Τζέλι, Αἰνᾶν Δώρου, Οὐρανίαν Καζούρη, Μελαχρινὴν Κεφαλοπούλου, Ρούσαν Λαμπρίνη, Ἐλ. Ρέντζου, Μαρίαν Φιλίτση, Κατίναν Καλουτᾶ καὶ τὰ Καλουτάκια.

ΛΑΟΥ. — Θίασος Νίτσας Μωρέττη. — Μαρίαν Μαντινέου, καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν Ζάχου Θάνου. Προσωπικόν: Ζάχος Θάνος, Ν. Ζώης, Βελισσάριος Κοντογιάννης, Ἰωάν. Θωμάδης, Νικ. Σόλδης, Ν. Ρούσσας, Γ. Κριεζής, Ν. Παρασκευόπουλος, Νίτσα Μωρέττη, Μαρία Μαντινέου, Ἐλλη Ρούσσα, Νίνα Σόλδα, Νίκη Λάκαρη, Μαρία Νέξερ, Ν. Παπαδοπούλου, Μ. Τζωρτζάκη.

— Μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίαις ἤρξατο τῶν παραστάσεων τοῦ ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ συναδέλφου Ἡλίου Βεργιόπουλου Μουσικοδραματικὸς θίασος μετὰ καλλιτεχνικὴν συμπράξιν τῆς κ. Αἰνᾶς Δώρου. Θὰ διαδοῖν τὰ καλλίτερα τῶν παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἔργων. Ἡ Διεύθυνσις συνεδλήθη μετὰ τῶν μουσουργῶν κ. κ. Χατζηπαντοῦ καὶ Σακελλαρίδην διὰ τὰ καλλίτερα ἐκ τῶν παλαιῶν τῶν ἔργων. Ἐπίσης ἐκ τῶν πρώτων ἔργων θὰ ἀναβιβασθῶν «Ἡ Δεσποινὴς Γαμβρό» τοῦ κ. Καμπανάρη, ἡ «Πλακωτισσα», μουσικὴ ἡθογραφία τοῦ κ. Κοπακᾶκη καὶ οἱ «Παλαιοὶ καὶ Νεοὶ» τοῦ συναδέλφου κ. Ἰω. Πενέα καὶ πολλὰ ξένων συγγραφέων. Ἐπαίθησαν ἤδη «Τὸ Κορίτσι τῆς Γειτονίας» ὁ «Βασιτιστικὸς» οἱ «Ἀπαχθὲς» καὶ ἐτοιμάζεται ἤδη ἡ «Πλακωτισσα» παραγγελλθέντων τῶν σκηνογράφων.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ. — Θίασος «Οἱ Νέες» Ἀθανασία Μουστάκα (Πρόεδρος). Διευθυνσις Κ. Μουσοῦρη Διευθυντὴς Σκηνῆς Ἀνδρ. Παντόπουλος. Προσωπικόν: Κ. Μουσοῦρης, Α. Παντόπουλος, Ν. Κούρτελης, Πίπης Μωρέττης, Γ. Σπαρίδης, Γ. Γεωργιάδης, Μιχ. Παπαδόπουλος κ. κ. Ἀθανασία Μουστάκα, Νανᾶ Παπαδοπούλου, Εὐτυχία Παυλογιάννη, Μαρίαν Ἀννίνου κ. κ. Ἐναρξίς τὴν Πέμπτην 2 Ἰουνίου μετὰ τὴν αἰσθηματικώτατον ἔργον «Ὅταν οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν».

ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ. — Θίασος Ἀν. Δόξα. Προσωπικόν: Β. Κουμαριώτης, Ἡλίας Θεοδώρου, Νότης Μπογιάκος, Γ. Φωτιάδης, Στ. Γιαννέλος, Δημ. Ἀγγελόπουλος, Νικ. Δελοῦδης. Ἀν. Δόξα καὶ αἱ κυρίαι Χρ. Δόξα, Μαρίνα Δελοῦδη, Ἀλεξ. Ζαμποῦ, Μαίρη Ἀγγελόπουλου, Μαρία Ζωγράφου, Ἰωάννα Παρασκευοπούλου.

ΡΕΚΟΡ (Τέρμα Ἀχαρνῶν). — Θίασος Νίτσας Ράλλη. Ο θίασος οὗτος ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κ. κ. Κ. Βουταντίν, Μ. Σταυροπούλου, Θ. Κολάρων, Στ. Μουσοῦρη, Τ. Σαντελλαίρη, Ἀνδρ. Βερροῦπούλου, Ν. Χαλκιοπούλου, Κ. Κορωνάϊον (μηχανικὸν ἡθοποιόν), Στίλπονν Μανὸν καὶ τὰς κυρίαις Νίτσαν Ράλλη, Ζωὴν Μουσοῦρη, Ἀθηνᾶν Λοράνδου, Ναυσικᾶν Φραντζή, Κικήν Ἰωαννίδου, Ἀθην Τζάφα, Κατίναν Φιλίππου, Μερῶπη Μανὸν καὶ δύο δοκίμους.

ΦΑΛΗΡΟΥ (Γκρέκα). — Τὸ Σάββατον 4 Ἰουνίου ἀρχίζει παραστάσεις ὁ θίασος τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Ἡθοποιῶν, ἀποτελούμενος ἀπὸ τῶν κ. κ. Ἀσπασίαν Σάνδη, Μερῶπη Σουριώτου, Ἀθηνᾶν Λοράνδου, τὰς δὲ υἱὰς Γκλόφω Μπίνη καὶ Χαλζάκη καὶ ἀπὸ τῶν κ. κ. Ἀντ. Λοράνδου, Ἀντ. Σάνδην, Π. Σβορώνου, Π. Σουριώτην, Ν. Φέρμαν καὶ Σωτ. Μπίνην.

— Ο θίασος Ν. Δημητριάδου ἀποτελεῖται ἀπὸ Καλουτᾶν, Δ. Γεωργιάδην, Δ. Βασιλειάδην, Χρ. Καλαυτᾶν, Δ. Γεωργιάδην, Δ. Βασιλειάδην, Χρ. Σκαλτσᾶν, Μιχ. Τσικλάκη, Ἀγγεῖαν Προβελόγγιου, Καίτην Κασέτα, Μάρθαν Δημητριάδου, Κοῦλαν Δημητριάδου καὶ Βιλελμίνην Καλουτᾶ. Δίδει παραστάσεις εἰς τὸ Νηαὶ τῶν Καλαμῶν.

ΔΟΥΤΡΑΚΙ. — Ο θίασος τοῦ κ. Σπ. Μπόλινῃ ἀναχωρεῖ ἐντὺς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Ἰουνίου διὰ τὸν δροσιστικόν Δουτράκι, ὅπου ἐπὶ σειράν ἐτῶν ἐργάζεται συνεχῶς. Ο θίασος ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν κ. κ. Σπ. Μπόλινῃ, Σωκρ. Βλάχου, Γ. Δεβετόπουλου, Χρ. Γιαννακόπουλου, Ἀλκην Προβελόγγιου, Β. Παπακυρόπουλου, Κυρ. Ἰωαννίδη, Βιργινίαν Διαμάντη, Σοφίαν Μπόλινῃ, Μ. Μαυρέα, Σοφίαν Κόκυκα καὶ Δέσποιναν Λεβεντοπούλου.

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Ἀληθὲς συναγεμὸς παρατηρήθη εἰς τὸ Διονύσια κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς κινηματογραφικῆς ταινίας τῶν Δελφικῶν Εορτῶν, ἡ ὁποία ὀφείλεται εἰς τὸν καλλιτεχνικὸν οἶκον Νιάρκ — Φίλμ τῶν ἀδελφῶν Γαζιάδη.

Πρόκειν νὰ ἐμολογηθῇ διὸ ἡ ταινία εἶνε ἐφάμιλλος τῶν καλλιτέρων εὐρωπαϊκῶν, καθὼς ἐπίσης πρέπει νὰ τὴν ἰδιαιτέρως ἐπαινῶν ἡ ἐξαιρετικὴ εὐνοειδὴς ἐργασία τῶν ἀδελφῶν Γαζιάδη, οἱ ὁποῖοι κατὰρθεσαν νὰ παραστήσουν μετὰ λαμπρὰν ἐνότητα τὴν παράστασιν τοῦ Προμηθεὺς Δεσμώτου, τὴν ὁποῖαν ἐκινηματογράφησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὸ ἀρχαῖον θέατρον τῶν Δελφῶν.

Κατὰ τὴν προβολὴν τῆς ταινίας ἐκτελούνται ὑπὸ τῆς χοροφῆς τὰ χορικά, ἡ μουσικὴ τῶν ὁποίων ὀφείλεται εἰς τὸν ἐμπνευσμένον συνθέτην κ. Κωνσ. Φάχον, ἀληθὲς ἐξαορθέα εἰς τὸ ὕψος μᾶς τόσο βαρυσμῶντον ἀποστολῆς.

Κατὰ γενικὴν γνώμην ἐπιλέκτων ξένων καὶ ἡμετέρων παρασταντῶν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Προμηθεὺς εἰς Δελφούς, ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Κωνσ. Φάχον ἐθεωρήθη, καὶ δικαίως, ὡς μονιμειδής.

Τῆς προβολῆς τοῦ Προμηθεὺς προηγείται ἐμφάνισις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν χορηγῶν—ἐμφανιστῶν Σικελιανῶν, τοῦ συνθέτου κ. Κ. Φάχου, τοῦ σκηνοθέτου κ. Π. Καλογερίδου, τῶν ὑποκριτῶν κ. κ. Γ. Μουδύου—Προμηθεὺς Ὁρ. Κοντογιάννη—Κράτους, Ἡλ. Δεσιούνη—Ἡρακλῆ καὶ Ἐρμῆ, Γ. Μαυρογιάννη—Ὁρεάνου, δεσπ. Κατ. Καρούλη—Ἰούδ, καὶ τοῦ γλύπτου κ. Κ. Φωσκόλου.

Κατὰ τὴν προβολὴν τοῦ θαυμασίου Πυροχίου εἰς τὸ Στάδιον ἐμφανίζεται ὁ διδάξας αὐτὸν κ. Ἀθαν. Βελοῖδος.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Ο ΘΙΑΣΟΣ ΤΗΣ κ. ΒΡΥΣΟΥΛΑΣ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Τὶ γράφει ὁ τύπος

Ἀπὸ τὴν ἐν Νέα Ὑόρκῃ ἐκδιδόμενην συνάδελφον «Ἐθνικὴν Κήρυξ» παραλαμβάνομεν τὰ ἑλόμενα σχετικῶς μετὰ τὴν λαμπρὰν διεξαγωγὴν τῶν παραστάσεων τοῦ θίασου τῆς κ. Βρυσοῦλας Παντοπούλου:

«Ἀὐριον ὁ καλλιτεχνικὸς θίασος τῆς κυρίας Παντοπούλου δίδει εἰς τὸ «Τζὼν Γκόλντεν Θήατερ» νῆαν ὀπερέτταν: «Στὰ Παρατήγματα». Δὲν ὑπάρχει καμία ἀμφιβολία ὅτι καὶ αὐριον θὰ κατακλυσθῇ καὶ πάλιν τὸ κοινὸν Ἀμερικανικὸν θέατρον. Ἐπὶ δύομισι τῶν μῆνας οἱ Ἕλληνες τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν περιχώρων τρέχουν ἀθρόοι, διαγκωνιζόμενοι κυριολεκτικῶς νὰ ἐκαστοὶ θύσῃ εἰς τὸ θέατρον. Παρατηρήθη δὲ οὐχὶ ἀπαῖς ὅτι διακόσιοι ἕως τριακόσιοι ἄνθρωποι μένουσι ἔξω τοῦ θεάτρου, μὴ δυνάμενοι νὰ παρακολουθήσουν τὰς παραστάσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ θίασου, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐξαντλοῦνται τὰ εἰσιτήρια πολὺ πρὶν σκηθῇ ἡ αὐλαία. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶνε ἀληθὲς πρωτοφανὲς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν παροικίαν τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἄλλοτε διὰ νὰ δοθῇ μία παράστασις καὶ νὰ ἐπιτύχῃ οἰκονομικῶς, ἐπρεπε νὰ γίνῃ μακροχρόνιος ἐπιστράτευσις πρὸς διάθεσιν τῶν εἰσιτηρίων. Αὐτὴν τὴν μέχρη τοῦδε παραδόντων τὴν ἀνέτηρην ἡ ἐλευσίαν τοῦ θίασου τῆς κυρίας Παντοπούλου. Ἐπαύσαν αἱ παρακλήσεις καὶ ἰκεσίαι πρὸς διάθεσιν εἰσιτηρίων. Ὁ κόσμος, ἀκριβοπληρῶν, τρέχει μόνος του. Πηγαίνει νὰ βίῃ τὰς πύλας τοῦ θεάτρου. Καὶ οἱ βροδύνοντες αἰσθάνονται τὴν ἀπογοήτευσιν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ σπιτία των, ἐλλείψει θέσεων.»

«Ὁ θίασος τῆς κυρίας Παντοπούλου ἀνέτρεψε καὶ τὴν πρόληψιν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν ἠμποροῦν νὰ εἶνε παρόντες ἐγκαιρῶς εἰς τὰς ἐσπερίδας των καὶ εἰς τὰς δημοσίας ἐν γένει συναθροίσεις των. Μία ὅμως δὴλωσις τοῦ θίασου, ὅτι κατὰ τὴν ὀρισμένην ἀκριβῶς ὥραν θὰ κλείουν αἱ θύραι τοῦ θεάτρου καὶ θὰ ἀρχίσῃ ἡ παράστασις, ἔκαμε τοὺς Ἕλληνας νὰ εἶναι τόσο ἀκριβεῖς, ὅσον καὶ οἱ Ἀγγελοι. Αὐτὸ γίνεται τώρα ἐπὶ δύομισι μῆνας. Τὸ θέατρον ὑπερπληροῦται πάντοτε ἀσφυκτικῶς καὶ πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας τῆς παραστάσεως. Ὁ θίασος Παντοπούλου μᾶς ἔλυσεν ἀκόμη καὶ ἐν ἄλλο πρόβλημα. Ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ σταθῇ ἕνα μόνιμον Ἑλληνικὸν θέατρον εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Θὰ σταθῇ ὅταν ἔγῃ καλλιτέχνης ἀληθινός καὶ ὅταν ὁ θεατρὸν γινώσκῃ δι' ἐκλογῆς ἄριστων καὶ καταλλήλων ἔργων νὰ συγκρατῇ ἀμείωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ γίνεται μετὰ τὸν θίασον Παντοπούλου. Τόσον ὁ διευθυντὴς τοῦ θίασου, ὅσον καὶ οἱ καλλιτέχνη, ἔχουν προσαρμοσθῇ μετὰ τὴν ψυχροδιάνοσιν τοῦ Ἑλλήνος τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐντεθεν ὁ πρωτοφανὴς αὐτὸς εἰς τὰ χρονικά μας θεατρικὸς θρίαμβος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνας Ἑλληνικὸς θρίαμβος. Ἡ ὀπερέττα Παντοπούλου μεταγγίζει εἰς Ἑλληνίδα φωνὴν τὸ φῶς καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα τῆς μακρυσμένης Πατρίδος ποδὸς τὰ ξενιτεμένα παῖδιά της. Νὰ διατῇ ὁ Ἑλληνικὸς θίασος ἐκπληροῖ ἕνα ἀνώτερον ἔθνικον ἱεραποστολικὸν ἔργον.

=ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ=

ΜΙΛΑΝΟΝ, Μάιος. — Εἰς τὸ Θεατρικὸν Μουσείον τῆς Σκάλας παρεβίβη ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς οἰκίας, ὅπου κατώκησε καὶ ἡτοικτόνησε τῇ 1883 ὁ Μπελλίνι, μία πλάξ, ἐντετυλισθεῖσα τότε εἰς μνήμην του.

Ἡ οἰκία αὕτη, εὐρισκόμενη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς λεωφόρου Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, καταδαφίσθη τὰς ἡμέρας αὐτὰς, καὶ μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν παρεβίβη ἡ ἐν λόγῳ ἀναμνηστικὴ πλάξ εἰς τὸ Μουσείον τῆς Σκάλας, ὅπου καὶ φυλάσσεται ἤδη.

Ὁ Λούτζι Μπελλίνι ἦτο καὶ συγγραφεὺς δόκιμος καὶ ἡθοποιὸς ἐκ τῶν παλαιῶν τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου. Εἶχε περιέλθει ὅλον σχεδὸν τὸν κόσμον, συνοδεύων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν διάσημον Ριστόρι. Κατήγετο ἀπὸ τὸ Οὐντινε, ὅπου ἐγεννήθη τῇ 1820.

Θ. Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

ΚΩΝ(ΠΟΛΙΣ, (Καθημερινή). — Εἰς τὸ θέατρον Μνηματακίων ἤρξατο τὴν 5 Μαΐου παραστάσεις ὁ θίασος τῶν Βερολινέζων ἡθοποιῶν τοῦ θεάτρου Ράινχαρτ μετὰ τὴν τραγωδίαν τοῦ Σίλλερ «Ραδιοῦργα καὶ Ἐρως»—γνώστην μᾶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Λούζα Μόλλερ». Ἐπικολοῦντο τὰ ἔργα τοῦ Χάουπμαν, «Πυγμαλίων» τοῦ Μπέρνας Σόου, «Μίνα φὸν Μπέρνχαϊμ» τοῦ Λέσσινγκ, «Ἰγκέμποργκ» τοῦ Κούρτ-Γκόττ. Ὅλοι αἱ παραστάσεις ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐνώπιον πολυπληθεστάτου κοινού.

Ὁ θίασος Δάρουλ-Μπεντᾶ πενθεῖ τὴν ἀπόλειαν ἐπιλέκτου μέλους του, τοῦ καλλιτέχου Μουδαχίτ βέη, ὑποκύφαντος εἰς τὸν μοιραῖον κατόπιν μακρῶς ἀσθενείας ἐν Πριγκίπων. Ὁ ἐκλιπὼν ἀληθινὸς καλλιτέχνης ἀφίνει ἀπαρηγόρητον τὴν χῆραν του Μπεντᾶ Χανούμ, ἕνα ἀπὸ τὰ ἄστρα τοῦ θίασου, καὶ μικρὸν υἱόν. Τὴν κηδεὶαν παρηκολούθησαν πολλοὶ προσωνιόχτες τοῦ πολιτικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Ἀπέθανε καὶ ἐκτεθῆ μεγαλοπρεπῶς ὁ ποιητὴς Ἀχμέτ Χικρέτ βέης. Τὴν ἐκφορὰν συνώδευσε ἀπόσπασμα τιμητικὸν ἐκ στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν μετὰ τὰ ὅπλα ὑπὸ μάλῃς, ἡκολούθησαν δὲ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ λοιποὶ ἐκ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν.

ΦΑΙΔΩΝ ΝΑΖΟΛΟΓΟΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στὶς 15 τοῦ μηνὸς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ νέο δεκαπενθήμερον περιοδικὸν «Ἑλληνικὰ Γράμματα» τῶν κ. κ. Κωστῆ Μπασιτᾶ καὶ Βασίλ. Μαλατᾶκη. Συμδρομὴ ἐτησίᾳ δρχ. 140.

Τὸ «Ἑλληνικὸν θέατρον» εὐχεται κάθε προκοπή. Ἐξεδόθη τὸ 7ο τυπογραφικὸν τῆς «Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας» τοῦ κ. Ἡλίου Βουτιερῆ, μαζί μετὰ τὸ 4ο φυλλάδιον τοῦ Δελτίου μετὰ βιβλιοκρισίας, παλιῆς φιλολογικῆς μελέτης, βιβλιογραφίας κ. κ.

Τὸ ἔργο τοῦ κ. Βουτιερῆ πρέπει νὰ ὑποστηρίχῃ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, γιατί εἶνε μοναχικὸ σὲ εἶδος του. Ἀληθινὸς ἡσυχαστὴς τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

The Cement with the Diamond Pin Stopper

Ἡ «Τετραστὴρ» μοναδικὴ ἀγγλικὴ σπασιαλὲ, εἶναι τὸ ἀπαραίτητο ἐφόδιον διὰ κάθε σπῆς πρὸς συγκόλλησιν ποσειδάνης, δαλινῶν, ἐπιπλόν, βιβλίων, βάζων, κορυφῶν κτλ. κτλ.

Πωλεῖται εἰς τὴν Πανελλήνιον Ἀγορὰν, Σγουρδαν, Σαντορά, Πάλλη καὶ Σία καὶ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ χαρτοπωλεῖα, καταστήματα φωτογρ. εἰδῶν, ἰδωμοπωλεῖα.

Διαρκὴς παρακαταθήκη:

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπικειμένων βασικῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ φύλλου ἀπὸ 1ης Αὐγούστου ε. ε. παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ ὅπως μὴ προδοῦν εἰς ἐγγραφήν συνδρομητῶν μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, διὰ τῆς ὁποίας θὰ καθορίζεται λεπτομερῶς ἡ ὑπὸ νέας ὁλως συνθήκας ἐκδοσὶς τοῦ φύλλου.

Ὁ Διευθυντὴς
ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΔΕΛΦΙΚΑΙ ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΤΑΣ ΓΡΑΜΜΑ

Τοῦ ἐν Βιεννῇ συνεργάτου μας

Φίλε κ. Καλογερίδη

Σὰς ἐσωκλείω ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄρθρα ποὺ δημοσιεύθηκαν εἰς τὸν ἐνταῦθα ἡμερησίον τύπον γιὰ τὰς ἐορτάς τῶν Δελφῶν.

Ἦτον ἕνα ἔθνικον κατόρθωμα, μιὰ δόξα καὶ τιμὴ μεγαλειότης γιὰ τὴν μικρὰ καὶ περικορημένην Ἑλλάδα μας. Μποροῦν εἰς ὅλους σας! Μᾶς ἐδοξάσατε. Μόνον ποιούμενοι σὶα μεγαλειώδη ἀληθινὰ καλλιτεχνήματά μας θὰ μποροῦμε ν' ἀναπτυχθῶμε νὰ δράσωμε.

Ἰμπερσοιονισμὸς ἐξπρεσιονισμὸς, φοντουρισμὸς, dadaϊσμὸς κ. κ. κ. τ' ἀφίνουμε σιὸς διεφθαρμένους ντεκαντὶν Ἑυρωπαίους. Ἡμεῖς θὰ τοὺς δείξωμε καὶ πάλι τί ἐστὶ τέχνη.

Ἀδελφὲς εἶνε αἱ σκέψεις μου, αἱ βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐργασθῶ εἰς τὸ μέλλον: Τὸ κ α θ σ ρ ο ν ἰ δ ε ω δ ε ς κ λ α σ σ ι κ ο ν.

Βέβαια τοῦτο δὲν σημαίνει διὸ ὡς μέτρο θὰ ἔχωμε τὸ «κλασσικὸν» γιὰ ν' ἀποροπώμεν ὅτι δὲν εἶνε τέτοιο. Ὁχι!... Εἴπαμε: ὁ πόθος μου αἱ σκέψεις μου θὰ εἶνε αὐτό. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐργασθῶμε.

Τὰς ἐορτάς τῶν Δελφῶν τὰς μεταφράζω ἐγὼ ὡς ἄγγελμα τῆς νέας ζωῆς μας, ὡς διαμαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ ὑπόλοιπου περιεχομένου εὐρωπαϊκῶν.

Σὰς σφίγγω τὸ χέρι καὶ σὰς συγχάριζο ἀπὸ τὴν καρδίᾳ μου.

Βιέννη, 23 — 5 — 1927.

Μὲ φιλικὸς χαιρετισμοὺς

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Σ η μ.—Τὸ ἀνωτέρω ἀναφερόμενον ἄρθρον περὶ Δελφικῶν Εορτῶν ποὺ μᾶς ἐστάλη, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν βιενναζὴν ἐφημερίαν Neues Wiener Journal.

ΟΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΕΘΝ. ΘΕΑΤΡΟΝ

Ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου ἐνταράνισθη τὸ Σάββατον 28 καὶ τὴν Κυριακὴν 29 π. μηνός, ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν μετὰ τὸν καθηγητὸν κ. Κουνελίην διδασκόντα ἔργα «Φοῖβος» τοῦ Σούντεργραν, «Ψυχοσάββατον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, «Ἡ σινέρις εἰς τὸ προσεχές» τοῦ γάλλου Ζαν Μπασκά.

Τὴν Κυριακὴν ἐδόθη τὸ δράμα τοῦ κ. Μελλᾶ «Μιὰ νύκτα, μιὰ ζωή».

Τὴν Πέμπτην 2 ἀρξαμένου μηνός, ἡ τρίτη παράστασις μετὰ τὴν «Δεσποινίδα Τζούλια» τοῦ Στρίντμπεργ καὶ τὴν κωμωδίαν «Τραγικὸς χωρὶς νὰ θέλῃ».

Τὰς σχετικὰς ἐντυπώσεις μας θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΕΝΘΗ

Ἀπεβίωσε περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός ἡ σεβαστὴ δέσποινα Μαργαρώ Ζάνου, προσφιλὴς σύζυγος τοῦ παλαιάρχου καλλιτέχου καὶ τῆς καθηγητοῦ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κ. Νικολάου Ζάνου.

Ἡ κηδεὶα τῆς ὑποδειγματικῆς συζύγου καὶ μητρὸς ἐγένετο σεμνοπρεπὴς, παρακολουθούτων πολλῶν ἐκτιμώντων τὰς ἀρετὰς τῆς μεταστάσεως.

«Τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον» διαβιβάζει εἰλικρινὴν συλλυπητήρια πρὸς τὸν σεβαστὸν καλλιτέχνη συνάδελφον κ. Νικόλαον Ζάνου καὶ τοὺς οἰκείους του διὰ τὴν ἀπόλειαν τῆς πολυτίμου συζύγου καὶ μητρὸς.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Η "ΚΑΛΙΘΕΑ,"
Ι. ΚΑΦΕΤΖΕΛ